

ка — е, че въ своите 28 опери той разширява изразните срѣдства — особено въ хармония — обогатява оркестъра съ нови ефекти, като достига въ неговите самостоятелни танцови мѣста до една пища изобретателност. Съ не по-малка значителност е и клавирият негово музика: „Пиеси“, „Нови сюити“ и др. църковни кантати, но великата негова историческа заслуга е въ областта на теорията. Неговата система, почиваща на това, че единъ малък брой фундаментални (основни) акорди съ основни форми на другите акорди, отъ които той изведе учението за обрѣщението на акордите, както и теорията за терцовото построение на акордите — и до сега служащи за основа на хармонията той въвежда понятието за тоналитета и, изобщо, установява принципите на хармонията. Освенъ изброените по-горе теоретични съчинения, Р. е писалъ още: „Демонстрация на принципите на хармонията“ (1750), „Наблюдения върху нашия инстинктъ за музика“ (1754), „Законникъ на практическата музика“ (1760), „Съчинение върху различните методи на аккомпаниментъ“ (1732) и „Теоретичната и практическа музика въ своя естественъ редъ — нови принципи“ и много статии, както и три труда, останали въ ръкопись.

Рангстрьомъ, Туре — Rangström, Ture — шведски компонистъ и диригентъ, роденъ 30 ноемврий 1884 въ Стокхолмъ, училъ при Юлиусъ Хей пѣние въ Мюнхенъ, и композиция при Пфиднеръ въ Берлинъ, живѣе въ Стокхолмъ като музикаленъ писателъ и учителъ по пѣние. Творби: 2 симфонии: I „Въ паметъ на А. Стринбергъ“ и II „Моята земя“, „Дитирамби“, „Есенна пѣсенъ“, „Морето пѣе“ — за оркестъръ, „Дивертименто ележиако“, „Интермеццо драматико“ за струнни инструменти, „Траурна музика“, „Селски картини“ и „Балада“ (въ мания на Е. Г. А. Хофманъ), една рапсодия за струненъ квартетъ, две сюити за цигулка и пиано; in modo bagosso и in modo antico — за пиано и цигулка, 3 балади за пѣние съ оркестъръ, музика къмъ Ибсеновата „Брандъ“ а също и Стринберговата „Къмъ Дамаскъ“, прелюдии за пиано, и множество пѣсни и др.

Рапсодия — съ наричали старитѣ въ гърци епически поеми, които рапсодитѣ (пѣвци) съ пѣяли, като съжъ ги съпровождали съ свирене и наа струненъ инструментъ. Отъ XIX в. а. в. подъ това име се наричатъ инструментални композиции (за пиано или оркестъръ) — въ свободна форма на фантазия, обикновено върху теми отъ народни пѣсни и танци. Първиятъ, който пише Рапсодия за пиано, е Томашекъ, а следъ него Листъ, чинитъ 19 Рапсодии се ползуватъ съ много голѣма популярностъ. Това съ виртуозни фантазии върху унгарски народни пѣсни и танци. „Българска Рапсодия“ за пиано написана пръвъ П. Пипковъ.

Расъ, Франсуа — Rasse, François — компонистъ отъ умереното модерно направление, род. 27 ян. 1873 въ Елхенъ (Турнезигъ), ученикъ по цигулка на Изаи въ Брюкселската консерватория, и на Хюберти по композиция тамъ, 1899 получава за „Римската премия“; концермайсторъ на „Театръ де ла Моне“, 1910 — преподавателъ въ Брюкселската консерватория, отъ 1925 — директоръ на консерваторията въ Лионъ. Композиции: 3 симфонии, 3 поеми, нѣколко увертюри за оркестъръ, Поема за пиано и оркестъръ, 2 клавири, 2 струнни квартета, по единъ клавирквартетъ и клавирквинетъ, сонати за цигулка, за пиано и за чело, два химна (единиятъ „На огънь“), „Легенда за козаря“ и „Пробуждане“ за хоръ и оркестъръ, оперитѣ „Деидамия“ и „1914“, балетъ „Пергелъ“ (Кржжило), пѣсни. Р. е, също, и диригентъ въ Амстердамъ, Спаа, Остенде и други градове.

Ратенендо, ит. rattenendo или ratten-tenuto — забавайки.

Ратхаусъ, Кароль — Rathaus, Karol — даровитъ компонистъ отъ модерното програмно направление, род. 16 септ. 1895 въ Тарнополь, училъ при Шрекеръ въ Виенѣ и Берлинъ. Творби: две симфонии, една увертюра, „Четири танцовни сюити“ (1930) — за голѣмъ оркестъръ; „Серенада“ — за клавиринетъ, цигулка, виола, чело и пиано, концертно за пиано и оркестъръ, три клавири сонати, едина кларинетова соната, „Вариации и fuga върху една тема отъ Регеръ“.